



Monica Ritterband

Født i 1955 og uddannet journalist. Har været ansat på blandt andet Weekendavisen, (kulturreporter) TV-avisen (studievært) og Carlsberg A/S, (informationschef og underdirektør).

I 1997 kastede hun sig ud i et liv som kunstner og designer. Hun har designet for Morsø Jernstøberi, Royal Copenhagen, Georg Jensen Damask med flere.

Hun skaber mosaikker og skulpturer, fortrinsvis store stålskulpturer til det offentlige rum. Derudover skriver hun kunstanmeldelser, klummer og bøger.

Hun er tre gange kåret som årets kunstner. I 2010 modtog hun den internationale og eftertragtede designpris "Red Dot Design Award".



Illustration: Gert Ejton

Konkurrencen om det lykkeligste liv

Jeg er ved at blive lidt mistænksom over for mig selv. Hvad er det lige der sker, når jeg i Facebook ser det ene über-lykkelige liv efter det andet brede sig henover opslag efter opslag? Bedsteforældre med børnebørn på skødet, alle i færd med at indtage de mest overdådige vaffelis. Naturligvis med børnene livsbekræftende indsmurt i is og guf og krymmel henover deres lykkeligt grinende pødehoveder ...

Eller parret, der har taget rygsækken på nakken og lige tilbagelagt et halvt kontinent til fods, i bus og på skinner udstrålende den ganske verdens overskud og skønhed, som om vabler, sved, udmattelse og primitivitet ikke er noget, der nogensinde er på dagsordenen. Man ser det antropologiske rette dress, de brune muskuløse arme og de fede støvede vandrestøvler med de løsnede snørebånd. Selfies på alverdens bakkedrag, landsbyer, templer flankeret af lokalt kolorit. Åh, hvor de lever livet!

Eller måske mere udmattende: den unge, smukke kvinde, hvis elskede har indfanget hende i et foto iført en næsten ikke eksisterende bikini på en endeløs strand på Maldiverne, poserende, som en fugl eller en balletdanser på et ben og med armene graciøst over hovedet. Kroppen er udstillet i al sin perfektion. Alverdens kropsbehag og sorgløshed brænder ud af fotoet som laserstråler. Jeg kigger fortrydeligt og niver mig i min bløde mave. Og jeg sukker så dybt, at jeg selv hører det.

Der er også opslag, som jeg kalder solbrillebiler, hvor fb-folket forskanser sig bag store designerbriller og kække kasketter siddende i en convertibel og tager turen henover USA i ubegrænset solskin. Der mangler kun ledsa-

gende countrywesternmusik, så er den fuck-ning dream total.

Opslagene fortsætter med surpriseparties, de såkaldte babyshowers, der arrangeres af bedstevennerne, som der er mindst 15-20 stykker af, hvor den gravide bliver overlæst med gaver før fødslen. Alle i så højt humør, at jeg tænker på om der er drysset kokain ud over lagkagen i stedet for flormelis.

Jeg undrer mig over min egen reaktion. Jeg må eksaminere min samvittighed, er jeg slet og ret grøn og skakternet af misundelse? Er jeg virkelig ikke så storsindet, at jeg kan fryde mig over andres lykkelige liv? Mit humør daler yderligere. Det har jeg så spekuleret lidt over på det seneste. Hvad er det lige der udløser det?

Og det er, når andre mennesker er i aktivitet, og jeg selv befinder mig momentant i en af livets små huller på landevejen og ikke kan komme ud af flækken. Måske har en række småproblemer styret lige nøjagtig i retning af mig: Gulvvarmen på badeværelset er gået. Skal gulvet nu hakkes op? Jeg kan ikke længere passe mine næsten nye, smarte bukser, fordi jeg bare har snakket for meget de seneste måneder, og jeg har dertil sløset med min træning. Den dårlige samvittighed er svulmet op.

Jeg synes også, at jeg er blevet lidt modløs efter weekenden på badehotellet, som blev akut afbrudt af, at hotellet brændte ned. Ja, jeg er sådan lidt træt for tiden. Og så virker verdens lykkelige liv næsten som en provokation.

Jeg læser alle vegne - og især på FB - mange livsråd, at "man skal tælle sine velsignelser"

"count your blessings", og at man skal lade være med at bekymre sig, "be happy" og løbe en tur og flere af den slags quick-fix.

Jeg tror i stedet, at man skal tilgive sig selv, at man kan have dage, hvor man ikke skinner som en pudset lystestage. Jeg tror, at man gør sig selv en tjeneste ved ikke at kræve så meget af sig selv. For eksempel, at man skal være et vidunder af overskud og støvsuget for små illegitime tanker.

Og at det er ok ikke at kunne kapere alt den udstillede markedsføring af lykke, som man kan se i blandt andet Facebook og andre medier, der videreformidler meningsløse konkurrencer om de bedste liv. Og så er det også vigtigt at huske sig selv på, at et er, at man selv kan blive angrebet af den lidet flatterende misundelse, men for at misundelse kan finde sted, så er der nogen, der stiller sig til rådighed for den og som har et narkotisk behov for et misundeligt publikum.

Og så har jeg også tænkt på, hvordan jeg selv ville opleve andre mennesker, som ikke var triste bare engang imellem. De ville i mine øjne være ulidelige og dybt uinteressante og lidt kedelige at høre på.

For dybest set, så er det noget mere iltgivende at høre om andres vaklende hverdag og veje end om det lydefrie og glitrende liv. Så løsningen for mig, når jeg er lidt småmager i humøret, er følgende: Jeg forsøger at fortælle om mine mangler, mine nederlag og mine downs, og hvis jeg magter det på en Woody Allan-agtig måde. Det giver pote hver gang, og folk elsker det, og så gider de at lytte relativt længe på mig og det er lige til at blive i godt humør over.